

OŚWIECICIEL (2) *sb m*

V sg oświ(e)cici(e)lu (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Ten, kto uczy, oświeca (o Chrystusie); illuminator Cn (2) : Tyś to ieft prawdziwie Pánie BOże moy/ któryś mię wywiodł z ciemności/ y cienia śmierci/ y wezwałeś mię do cudowney twoiey światłości. y otom iuż przeźrzał. Zą co bądź pochwalon oświećicielu moy. LatHar 568.

Szereg: »oświeciciel i wybawiciel« (1): Dżiękuięc tedy oświećicielu y wybawicielu moy/ żeś mię oświećić/ y do poznánia twego przywieść raczył. LatHar 568.

MMk